

Sygnatura akt II C 613/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekretarz sądowy M. U.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 7000 zł (siedem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 733,85 zł (siedemset trzydzieści trzy złote osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 927,91 zł (dziewięćset dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 613/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 20 lipca 2015 roku, skierowanym przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód K. K. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2015 roku do dnia zapłaty, kwoty 1.315 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby w postaci pomocy osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze mogące powstać w przyszłości skutki wypadku. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 15 grudnia 2014 roku powód odniósł obrażenia ciała w postaci stłuczenia kręgosłupa L-S oraz urazu szyi. Po wypadku u powoda ujawniły się drażliwość, kłopoty z koncentracją, trudności z zaśnięciem, koszmary senne, a także objawy zaburzeń adaptacyjnych. Sprawca

zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku i wypłacił powodowi kwotę 864 zł.

Podniesiono, iż powód był zmuszony korzystać pomocy osób trzecich przez okres 6 tygodni w wymiarze 3 godzin dziennie. Z tego tytułu powód dochodzi należnego mu odszkodowania w kwocie 1.315 złotych, jako różnicy między należną mu kwotą 1.539 zł z tytułu zwrotu opieki osób trzecich a wypłaconą dobrowolnie przez pozwanego kwotą 224 zł.

(pozew k. 2-6, pełnomocnictwo k. 7 i k. 189)

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 października 2015 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany podniósł, że przyjął odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę powoda, przyznając mu na etapie postępowania likwidacyjnego kwotę 500 złotych zadośćuczynienia, kwotę 224 zł odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich oraz kwotę 140 złotych odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia. Pozwany uznał, iż wypłacona powodowi kwota w pełni rekompensuje szkodę doznaną przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

Według pozwanego doznane przez powoda urazy były niegroźne i powierzchowne. Nadto powód nie zgodził się na noszenie kołnierza ortopedycznego, co mogło przyczynić się do pogorszenia jego stanu zdrowia. Poza tym przed przedmiotowym wypadkiem – 10 lat wcześniej, powód doznał złamania trzonu L4.

Odnosząc się do żądanej kwoty odszkodowania, pozwany zakwestionował zasadność korzystania przez powoda z opieki osób trzecich we wskazanym w pozwie wymiarze. Nieznacznym zakresem obrażeń ciała i ich charakter nie dają podstaw do przyjęcia, że powód wymagał opieki we wskazanym w pozwie zakresie. Nadto pozwany zakwestionował ustalenie wysokości renty z tytułu zwiększonych potrzeb w oparciu o stawkę wynagrodzenia wykwalifikowanych pracowników PCK lub MOPS.

W kwestii żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za mogące powstać w przyszłości następstwa zdarzenia z dnia 15 grudnia 2014 roku, pozwany wskazał, iż proces leczenia niegroźnych, powierzchownych obrażeń ciała powoda został zakończony, a stan zdrowia powoda jest stabilny.

Pozwany zakwestionował oznaczoną przez powoda datę początkową naliczania odsetek ustawowych od dochodzonych pozwem kwot, wskazując, iż w sytuacji ustalenia zasadności i wysokości świadczenia z tytułu zadośćuczynienia w toku postępowania, uzasadnione jest przyznanie odsetek ustawowych od chwili wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 33-37, pełnomocnictwo k. 39, odpis krs k. 41-46)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Pojazd, którym poruszał się sprawca zdarzenia objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(bezsporne)

Po wypadku powód zgłosił się do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. gdzie po wykonaniu badań diagnostycznych (rtg kości krzyżowej, kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, kręgosłupa w odcinku szyjnym, miednicy, usg jamy brzusznej) stwierdzono powierzchowny uraz szyi i stłuczenie kręgosłupa L-S. Powód otrzymał zalecenie odpoczynku, fotelowego

trybu życia, stosowania leków A., I. (3 x dziennie) oraz maści V. (3 x dziennie). Powód nie wyraził zgody na założenie miękkiego kołnierza ortopedycznego.

Powód otrzymał skierowanie do poradni ortopedycznej.

W dniu 9 stycznia 2015 roku powód odbył konsultację ortopedyczną. Stwierdzono śladowy objaw Laseque#a, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Zalecono leczenie farmakologiczne.

Od 30 stycznia 2015 roku do 4 marca 2015 roku powód leczył się neurochirurgicznie. Występowały bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z promieniowaniem do lewej kończyny dolnej. Dnia 3 lutego 2015 roku wykonano badanie komputerowe odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa, w którym stwierdzono obniżenie trzonu kręgu L4 z widocznym guzkiem S. na górnej blaszce granicznej trzonu kręgu o zachowanej poza tym ciągłości. Zalecono rehabilitację i leczenie farmakologiczne (O., M.).

(kserokopie: dokumentacja medyczna k. 13-17, k. 129-132, faktura VAT k. 18)

W wyniku wypadku z dnia 15 grudnia 2014 roku powód doznał stłuczenia kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego. Pod względem neurologicznym w związku z przebyłym urazem odcinka lędźwiowo-krzyżowego z okresowym zespołem bólowym powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 3 %. Zakres cierpień fizycznych powoda był miernego stopnia przez okres miesiąca z powodu zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Następnie po leczeniu farmakologicznym dolegliwości zmniejszyły się. Powód nie korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych i zwolnienia lekarskiego. Powód zakończył leczenie. Rokowanie na przyszłość jest dobre. Uraz kręgosłupa szyjnego uległ wygojeniu, nie było zmian pourazowych kostnych. Nie stwierdzono u powoda objawów korzeniowych i ubytków z odcinka szyjnego kręgosłupa. Dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego występują okresowo. Uraz odcinka lędźwiowego kręgosłupa nie spowodował zmian urazowych kostnych. Badanie komputerowe kręgosłupa L-S wykazało zniekształcenie kręgu L4 po przebyłym w 2004 roku złamaniu. Stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego uległo wygojeniu. Nie można wykluczyć, że w miejscu złamania trzonu L4 mogą wcześniej wystąpić zmiany zwyrodnieniowe jako skutek wypadku z 2004 roku. W razie wystąpienia dolegliwości bólowych kręgosłupa powód może korzystać z leczenia farmakologicznego i rehabilitacyjnego w ramach NFZ.

(opinia biegłej neurolog k. 135-136, opinie uzupełniające k. 157a, k. 197)

Powód w wyniku wypadku z dnia 15 grudnia 2014 roku w aspekcie ortopedycznym nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Brak jest istotnych patologii ze strony kręgosłupa w związku z następstwem przedmiotowego zdarzenia. Powód nie wymaga dalszego leczenia (ortopedycznego, rehabilitacyjnego) w następstwie wypadku. Pod względem ortopedycznym, po wypadku z dnia 15 grudnia 2014 roku nie zwiększyły się potrzeby powoda. W ocenie ortopedycznej za zgłaszane dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa odpowiedzialny jest przede wszystkim wypadek z 2004r, w którym powód doznał złamania kręgu L4. Niekorzystnie na funkcje kręgosłupa wpływa również jego boczne skrzywienie, które jest następstwem asymetrii długości kończyn dolnych. Obecnie powód powrócił do stanu zdrowia sprzed wypadku z dnia 15 grudnia 2014 roku.

(opinia biegłego ortopedy k. 144-145, opinia uzupełniająca k. 155)

Po wypadku powód zrezygnował z gry w piłkę nożną, jazdy na rowerze, ćwiczeń na siłowni.

Po wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe, głównie w obrębie kręgosłupa w odcinku lędźwiowym. Nadto odczuwał ból w obrębie kręgosłupa szyjnego. Powód nosił gorset ortopedyczny do około roku czasu po wypadku. Obecnie powód odczuwa ból kręgosłupa po dłuższym staniu, wysiłku fizycznym. Powód z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Po wypadku powód nie mógł dźwigać, dlatego został przeniesiony na stanowisko pomocnika mechanika, wymagające mniejszego wysiłku fizycznego.

Przez pierwszy rok po wypadku powód nie prowadził samochodu z uwagi na towarzyszący mu lęk. Powód podróżował komunikacją miejską lub korzystał z pomocy rodziców, narzeczonej.

Po wypadku z 2004 roku, w którym powód doznał urazu kręgosłupa odczuwał dolegliwości bólowe przez około rok czasu. Później – aż do wypadku z 2014 roku nie odczuwał dolegliwości po tym urazie.

(zeznania powoda k. 180)

Po zgłoszeniu szkody przez powoda pismem z dnia 11 lutego 2015 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 17 lutego 2015 roku, w którym żądał zapłaty kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwoty 1.539 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwoty 140 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze szkodą osobową, jakiej doznał powód wskutek zdarzenia drogowego w dniu 15 grudnia 2014 roku. Pozwany decyzją z dnia 17 marca 2015 roku przyznał i wypłacił powodowi kwoty: 500 złotych tytułem zadośćuczynienia, 224 złotych tytułem opieki osób trzecich, 140 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia.

(zgłoszenie szkody k. 79-82, decyzja k. 25-26)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, opinii biegłej neurolog, opinii biegłego ortopedy oraz zeznań powoda.

Opinia biegłej B. S. z zakresu neurologii została zakwestionowana przez pełnomocnika strony pozwanej. Odnosząc się do wątpliwości pozwanego, biegła wyjaśniła, że dokonana przez nią ocena uszczerbku na zdrowiu powoda dotyczyła utrzymującego się zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, a nie jedynie oceny układu kostnego kręgosłupa. Podkreśliła, że gdyby nie wypadek z dnia 15 grudnia 2014 roku u powoda prawdopodobnie nie zachodziłaby konieczność leczenia kręgosłupa. Po wypadku wystąpiło u powoda nadciągnięcie więzadeł i ścięgien odcinka lędźwiowo-krzyżowego z zespołem bólowym, który to utrzymywał się do badania sądowo-lekarskiego. Powód przed wypadkiem z 15 grudnia 2014 roku nie leczył się i nie miał dolegliwości bólowych z odcinka lędźwiowo – krzyżowego. Złamanie trzonu L4 wygoiło się i przez 11 lat w miejscu złamania nie pojawiły się zmiany zwyrodnieniowe, co potwierdziło badanie komputerowe kręgosłupa L-S (3.02.2015r.). Badanie CT wykazuje obniżenie trzonu kręgu L4 bez ucisku na struktury nerwowe.

Biegły ortopeda Z. P. odnosząc się do zgłoszonych przez stronę powodową wątpliwości, w pisemnej opinii uzupełniającej wyjaśnił, że uszczerbek na zdrowiu ustala się nie na podstawie obrażeń, lecz następstw utrzymujących się ponad 6 miesięcy po zdarzeniu. Dolegliwości bólowe nie mogą stanowić podstawy orzeczenia o uszczerbku bowiem są odczuciem subiektywnym. Uszczerbek na zdrowiu określa się w oparciu o badanie przedmiotowe, które w przypadku powoda nie wykazało ograniczenia ruchomości odcinka kręgosłupa.

Sąd uznał, że opinie biegłych stanowią pełnowartościowe dowody nie tylko dlatego, że zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę fachową, ale również dlatego, że są jasne, logiczne, wewnątrznie niesprzeczne, a wnioski zostały przez biegłych dobrze uzasadnione, co czyni opinie w pełni przydatnym środkiem dowodowym do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W sprawie bezspornym jest, że sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie, a także okoliczności wypadku. Spór koncentrował się wokół wysokości szkody, a w konsekwencji wysokości świadczeń rekompensujących jej zakres.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust.1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c., który pozwala przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważywszy przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

Kryterium pozwalającym na pewną obiektywizację rozmiaru szkody doznanej przez powoda stanowi w niniejszej sprawie stopień uszczerbku na zdrowiu, który wynosi 3% z powodu przebytego urazu kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z okresowym zespołem bólowym. Pozostałe urazy odniesione przez powoda (stłuczenie odcinka szyjnego kręgosłupa) nie skutkowały uszczerbkiem na zdrowiu powoda.

Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wymiar powinien jednak uwzględnić wszystkie zachodzące w przedmiotowej sprawie okoliczności, zwłaszcza takie jak nasilenie cierpień, trwałe następstwa wypadku, czy wiek powoda. Ustalając rozmiar szkody Sąd wziął pod uwagę wielkość procentowego uszczerbku na zdrowiu, oraz

rozmiar cierpień związanych z doznanymi obrażeniami i następstwa wypadku. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przede wszystkim na uwagę zasługuje, iż w wyniku wypadku powód doznał stłuczenia kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz lędźwiowo-krzyżowym. Powód odczuwał dolegliwości bólowe. Doznane obrażenia skutkowały koniecznością podjęcia leczenia farmakologicznego. Dodatkowo wypadek doprowadził do zmiany stanowiska w miejscu pracy oraz rezygnacji z uprawianych uprzednio dyscyplin sportu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, uwzględniając rodzaj i rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda oraz doznanej przez niego krzywdy, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia Sąd uznał, iż należne jest mu zadośćuczynienie w kwocie 7.500 złotych.

Uwzględniając dokonanie na rzecz powoda przez pozwanego wcześniejszej wypłaty świadczenia w kwocie 500 złotych, Sąd ostatecznie zasądził na rzecz powoda kwotę 7.000 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia, oddalając żądanie pozwu o zadośćuczynienie ponad orzeczoną kwotę.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Naprawienie szkody obejmuje w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne, protezy, kule, wózek inwalidzki itp.), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia (por. np. orz. SN z 21.5.1973 r., II CR 194/73, OSP 1974, Nr 4, poz. 83) oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanym uszczerbkiem (np. przejazdów, wyżywienia). Nie ma przy tym znaczenia fakt ponoszenia całego ciężaru opieki nad poszkodowanym w czasie leczenia i rehabilitacji przez członków najbliższej rodziny (zob. orz. SN z 4.3.1969 r., I PR 28/69, OSN 1969, Nr 12, poz. 229; orz. SN z 4.10.1973 r., II CR 365/73, OSN 1974, Nr 9, poz. 147), ani wykazanie, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (zob. orz. SN z 4.3.1969 r., I PR 28/68, OSN 1969, Nr 12, poz. 229; orz. SN z 11.3.1976 r., IV CR 50/76, OSN 1977, Nr 1, poz. 11).

Powód żądał zasądzenia odszkodowania tylko z tytułu kosztów pomocy osób trzecich, ale nie udowodnił, iż na skutek wypadku zwiększyły się jego potrzeby w tym zakresie. Nie potwierdziły tego w szczególności wydane przez biegłych sądowych opinie w sprawie. Powód nie wykazał też, aby po wypadku pozostawał na zwolnieniu lekarskim. Same tylko twierdzenia dotyczące potrzeby korzystania z pomocy innych osób w codziennych czynnościach, nie mogą stanowić podstawy do dokonania zgodnych z nimi ustaleń. Żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów opieki osób trzecich podlegało zatem oddaleniu.

Powód żądał również ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku z dnia 15 grudnia 2014 roku.

Przyjmuje się, iż zasądzenie określonego świadczenia na rzecz powoda w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia, w oparciu o art. 189 k.p.c. Warunkiem jednak dopuszczalności takiego ustalenia jest istnienie po stronie powoda interesu prawnego. Wskazuje się, iż interes taki może istnieć, zwłaszcza przy szkodach na osobie, mimo możliwości dochodzenia świadczenia z danego stosunku prawnego, jeżeli z tego stosunku wynikają dalsze jeszcze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne. Interes ten wyraża się np. w tym, aby uniknąć w przyszłości poważnych trudności dowodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 roku, w sprawie o sygn. akt IV CSK 410/09, opubl. w programie komputerowym L.). Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, jakie mogą mu przysługiwać z określonego stosunku prawnego, może określić podstawę żadanego odszkodowania jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły. Nie może natomiast określić dalszych skutków, jeszcze nie ujawnionych, których wystąpienie jest jednak prawdopodobne, a które niejednokrotnie ujawniają się po upływie dłuższego czasu, w trudnym z reguły do określenia rozmiarze.

W wyroku z dnia 11 marca 2010 r. o sygn. akt IV CSK 410/09 Sąd Najwyższy przyjął, iż także po wejściu w życie art. 442¹ k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.

Sąd oddalił żądanie pozwu w tym zakresie, gdyż nie znalazł podstaw do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 15 grudnia 2014 r. W sprawie nie ustalono, aby stan zdrowia powoda mógł ulec pogorszeniu wskutek obrażeń doznanych w przedmiotowym wypadku. Rokowania na przyszłość są dobre. W przyszłości mogą pojawić się wcześniej zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, ale jako skutek wypadku powoda z 2004 roku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi zadośćuczynienia zapadło na podstawie art. 817 § 1 i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi, zatem po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.).

Orzekając o odsetkach Sąd wziął pod uwagę, iż pozwany miał możliwość ustalenia należnego powodowi zadośćuczynienia jeszcze przed wniesieniem sprawy do Sądu. Stan zdrowia powoda z biegiem czasu nie ulegał pogorszeniu. Dysponując całą dokumentacją medyczną pozwany mógł ostatecznie ustalić trwały uszczerbek na zdrowiu i stosownie do tego wypłacić należne zadośćuczynienie. W zgłoszeniu szkody, które wpłynęło do pozwanego w dniu 17 lutego 2015 roku, powód sprecyzował swoje roszczenie co do wysokości. Uwzględniając 30 – dniowy termin do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela, Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia 17 marca 2015 roku.

Rozstrzygając kwestię roszczenia odsetkowego Sąd nie podzielił poglądu pełnomocnika pozwanego, wedle którego powodowi należą się odsetki ustawowe od dnia wyrokowania. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształcającego się w zobowiązanie terminowe po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 i z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06).

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powód domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powodowi od zasądzonej kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odsetek podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona suma stanowi 61,86 % wysokości przedmiotu sporu.

Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 3.566 złotych, na którą złożyło się opłata od pozwu – 566 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 2.400 zł (na podstawie § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.), zaliczka na wynagrodzenie biegłych – 600 zł.

Po stronie pozwanej koszty te wyniosły kwotę 2.617 złotych, w tym wynagrodzenie pełnomocnika – 2.400 zł (na podstawie § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłych – 200 zł.

Koszty sądowe w łącznej kwocie 733,85 zł, na które w całości złożyło się wynagrodzenie biegłych sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie poniósł tymczasowo Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, któremu to należny jest zwrot wyłożonych kosztów na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016r, poz. 623), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Łączne koszty procesu wyniosły 6.916,85 zł.

Biorąc pod uwagę procent w jakim powód przegrał proces (38,14 %), powinien on ponieść koszty w kwocie 2.638,09 zł, a poniósł w wysokości 3.566 zł. Pozwany przegrał sprawę w 61,86 %, zatem powinien ponieść koszty w kwocie 4.278,76 zł, a poniósł w kwocie 2.617 zł. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 927,91 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 733,85 zł.